

Deia Georges Bernanos, "les famílies em fan por"

Dm, 25/01/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Fa molts anys vaig veure una pel·lícula que em va impactar, el "Journal d'un curé de campagne" ("Diari d'un capellà de poble"). Va ser en una sessió de cine-club i recordo que després cercà el llibre en el que s'havia basat Robert Bresson, el director, per fer-la. No va ser fàcil trobar la novel·la original de Georges Bernanos però arribà a les meves mans i la llegí. Ara no hi es a la meva biblioteca, probablement perquè l'he perdut en un canvi de casa o en un dels meus "ordenaments". Però recordo que el protagonista -no se si al film o a la novel·la- ens sorprèn amb aquest "les famílies em fan por".

Avui ho he recordat al llegir la notícia de la sentència imposada a un matrimoni gambià per maltractament al seu fill de deu anys que l'apallissaven amb un cable del televisor -potser el de l'antena?- i fins i tot li van cremar la cuixa amb un ganivet al roig, perquè el nen es va fer pipí i embrutà la túnica que es vestia per resar.

Em produeix tant malestar la lectura dels fets que en tindria prou en dir d'aquests pares que son uns fills de tal, però em provoca moltes més coses. En primer lloc, la sentència no recull el que demanava el fiscal que qualificava els fets de tortura i per tant crec que el pare haurà de passar dos anys a la presó. El pare i la mare tampoc es podran apropar al nen a menys d'un kilòmetre. Però la notícia deixa moltes coses sense explicar: quina edat té el nen, que ha passat amb sa germana, i si quan el pare surti de presó, el xicot continuarà sent menor d'edat i haurà de tornar a casa.

Jo he estat molt feliç amb la meva família però no totes les persones poden dir el mateix. Tampoc les criatures d'ara. Si llegim a diari notícies de maltractaments a les dones, es més que probable que dins d'aquestes famílies també han rebut els més petits. I els psicòlegs i els educadors reconeixen que els abusos a nens, el primer lloc on es produeixen es a casa, amb familiars.

Recordo que quan anava al col·legi, de petit, quan canviàvem de curs, volíem saber qui seria el profe i si aquest "cascava o no cascava". Era l'horror a sentir-se indefensos, davant de la força d'un adult. Ara a les escoles, l'angoixa no ve tant dels mestres, com dels companys de l'aula. Però a casa, dins del silenci, continuen produint-se els maltractes. No em refereixo a un clatellot i sí a coses més greus. Recordo que fa dos o tres anys, un dissabte al mati, viatjava en el metro de Madrid. Un pare portava al seu fill algun lloc. El nen anava ben bé "vestit de diumenge". I de cop i volta, el nen d'uns sis anys va contestar al pare alguna cosa que no li agradà i li va clavar un clatellot que la cara del nen va picar contra el vidre de la porta. Entre el dolor i l'ensurt, el nen començà a plorar. Davant de tothom, el progenitor el va escridassar dient-li que si no deixava de fer-ho, li clavaria un mastegot perquè tingués motius per plorar. Em vaig adreçar al pare i em contestà "Es su hijo?, Pues ocúpese de lo suyo".

A mi, com el sacerdot de la novel·la i pel·lícula, em "fan por les famílies". No totes, però si moltes. Com a Georges Bernanos, l'autor francès catòlic per excel·lència. I recordo l'episodi dels sants innocents, fets assassinar per Herodes, encara que no me l'acabo de creure del tot. En canvi, si em crec que hi ha nens maltractats, prostituïts, convertits en soldats, obligats a treballar en condicions terribles, amb pares que no estan a l'alçada del que han de fer, rodejats de veïns i familiars que diuen que aquesta criatura es molt trista però no saben -ni volen saber- el perquè. Coneix-ho les actuacions de l'Església en contra del avortament però no sé quins

son els seus pronunciaments en contra del terror dins de casa.